

Оречение

1

Кога ме осени божественият пламъ
и ме обряне, всичко е масна
Овога мене малката келма
превърна се въ старинен храмъ. ✓
и всичко въ него на молива ме зове: -
Поредитъ - икони по стеницъ -
изначалъ въ рамкитъ си въз изрици,
- дъреси, свидни грехе. ✓
Въвъ рече, въвъ очи погледъ, нѣма възгледъ живъ,
сърдце ми изгубъ както измърна...
А мога душа-ръчица чирна -
не я възнува вътре играва ✓
на зина сурасъ. И тя огледа своя бѣга,
изваднитъ скали обтозрѣди -
Това, което въ нея ще продълже.
Небюро бѣга съ нейний бѣга. ✓

мѣб. № 1085

мѣб. № 652